

Bir Kitap Okudum 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ocak 2015

“Bir kitap okudum hayatım değişti.”

Ve hep merak etmişimdir Orhan Pamuk’un hayatını değiştiren kitabın ne olduğunu her ne kadar bu güne kadar ona ait eserlerden birini okumamış olsam da. İsmi hatırlamadığım bir kitabı senelerce durdu kütüphanemde ve geçen zaman zarfında okumaya yeltenmediğim dün gibi aklımda. Tarih kokan satırlar ve entelektüel bir seyri olduğu muhtemeldi kitabın.

Şüphesiz şahsına münhasır ve çok kıymetli bir kalem ki haricinde ne söyleyebilirim ki ta ki...

Öncesi ve sonrası yok söz hakkına sahip olma hakkımın olup olmaması ile ilintili. Sonuçta ne bir eleştirmenim ne de profesyonel düzeyde bu işi meslek edinmiş bir yazar. Ve hiçbir zaman da yazar olduğum iddiasında bulunmadım. İsterseniz bunu özgüven eksikliği diye tanımlayın ama kendimi yazar olarak lanse ederek ne ukalalık yapacağım ne de bu mesleği icra edenlere saygısızlık. Sonuç itibariyle yazın dünyasındaki maceram başlayalı çok zaman geçmedi. Severler sevmezler, o da ayrı konu her ne kadar emek verilen bir iş konusunda o emeğin malikine saygım sonsuz olsa da.

Örnek aldığım kalemler olmaz mı ve daha okunası ne çok kaynak ne çok yazı. Her ne kadar kendimden sürekli şüpheye düşsem de ve bitmek bilmez bir savaş gütssem de yazıp yazacaklarım konusunda hala net bir karar veremedim bu yolu ne kadar sürdüreceğim konusunda. Ne de olsa somut bir başarı yakalamak adına yaptıklarımın kâfi gelmeyeceği inancı taşıyorum.

İnanç yetiyor mu sizce ya da sevmek?

Ne yazık ki hayır, sevgili dostlar. Sevmek de kâfi gelmiyor pek çok konuda üstelik. Gerek beşeri ilişkilerimizde gerekse aklınıza gelecek herhangi bir madde ve konu ile ilintili. Bunun örneklerini öyle çok yaşadım ki. Çok sevmek ve vazgeçmek en kötüsü ve en yaralayıcı olan. Sevdiğiniz insanlar ama tarafınca sevilmediğiniz ki illa ki karşı cins de olması gerekmiyor bu sevgiyi kime besliyorsanız. Ya da çok sevdiğiniz basit bir eşyadan bile uzaklaşmanız öylesine mümkün ki. Keza bunun çok kötü ve asla da unutamayacağım bir örneğini henüz iki yıl evvelinde yaşadım. Bırakınız detayları ama kopmam çok çok zor oldu ve hala içimde kırık o parçalar batıp duruyor kalbime.

İstedığınız kadar inanın ve isteyin hatta çırpının, dört dönenin etrafınızda. Her şey olacağına varıyor, inanın ki.

Mücadelesini verdiğim o kadar çok şey oldu ki ve sonuç koca bir hayal kırıklığı ve alın karesini, küpünü ve sonsuza tekabül eden üzüntü katsayısı...

Paylaşmak arzusu belki de bu yazma güdüsünün beni esir almasının altında yatan yegane neden ve anlatmaktan bıkmayacağım ne varsa ve her kim ise beni yerin kaç kat altına sokmuş olsa da. Mahzende geçen bir ömür, kara ve ıssız. O kadar da kötümser olmamalıyım ama ne gelir ki elden. Ne de olsa can çıkar huy çıkmaz.

Maziyi geride bırakmak adına belki de tüm gayretim ve tüm o başarısızlıklarımı gömmek en derine ve her yeni gün yeni sayfalar açmak ve doldurmak ince ince, usul usul.

İşleri yoluna sokmak tüm gayretim ve mümkün merteye dile gelmek, dile getirmek. Zor bazı şeyleri

ifade etmek. Duygular o kadar değişken ve o kadar derin ki sadece hissetmekle telaffuzu mümkün ve tıkanıp kaldığım pek çok nokta bariz örnek verememe adına muzdarip olduğum.

Dün elime aldım sevgili Orhan Pamuk'un bir kitabını ve yazarlık serüvenine ait o dokunuşlarını özümsemek adına okudum ve okudum ve derin bir yıkılmışlıkla sarsıldım.

"Böyle mi olmalı?" ve "Benzer bir yol mu izlemeliyim?" kaygısı tüm benliğimi sardı.

Taşıdığım pek çok kaygıya bir halka daha eklendi dün gecedен bu güne sarkan ve beni fazlasıyla korkutan. Mademki korkumun üstüne gitmeliydim neydi beni yazmaktan soğutan?

Anlamlandıramadığım ne varsa anlam bulmayan nice yaşanmışlık ve hedefsiz geçmeye meyletmiş bir başlangıç mıydı gözümü korkutan yoksa bir nokta mıydı her ne kadar defalarca noktayı virgüle çevirmiş olsam da.

Ne çok karaltı var ışıktandıramadığım ve ne çok enkaz altından bir türlü çıkma imkânı bulamadığım. Ne koyarsanız adını ya da hangi yöntemle cezalandırılacaksam da. Ne de olsa cezalar tamamen insanların inisiyatifine kalmış ve herkesin farklı yöntemleri var eğer ki suç teşkil edecek bir davranışta bulunmuşsanız. Ne de olsa göreceli hangi davranışın ve hangi duygunun suç sınıfına girip girmediği. Sayısız taktik koşullandırırken sizi özellikle sevdiğiniz her ne ya da her kim ise.

Sevmek... Çok sevmek ve uğruna yapılan onca fedakârlık. Belki manevi boyutta yeri geldi mi ne kadar zorlansanız da maddi anlamda başa çıkamadığınız her ne ise. Muhatap olduğunuz, olduklarınız hatta tanımadıklarınız ve yakın hissettikleriniz.

Bırakınız nokta ve virgülü anımı ve ömrümü kuşatan sayısız ünlem ve soru işareti sürekli farklı versiyonlarını gördüğüm kaçınıcı kâbus.

Ne kadar yakın olsam da bir o kadar uzağındayım benliğimin. Ya da çok uzak hissettiğim duyguların tam da arzındayım. Alın size, pek çok göreceli kavram.

Yüreğimde taşıdığım ve uzağımdakiler.

Uzak durduğum ama aklımdan çıkmayan pek çok duygu ve korku.

Hayatın anlamını bile çözememişken kim oluyorum da kâinatın sırrını keşfedeceğim.

Sanırım, sevginin de bir sınırı olmalı. Yeni yenilgiler almamak adına.

Belki de vurdumduymaz olmamanın bedelidir ödediğimdir.

Evet, ben de bir kitap okudum ve çaldı düşlerimi. Her ne kadar hicap etsem de...